

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1965-1966.

4 APRIL 1966.

WETSONTWERP houdende het Gerechtelijke Wetboek.

I. — AMENDEMENT VOORGESTELD DOOR DE HEER DEWULF.

Art. 477bis (nieuw).

Een artikel 477bis (nieuw) invoegen, dat luidt als volgt :

« 1. Elke tuchtvordering tegen advocaten, magistraten, notarissen of deurwaarders verjaart na drie jaar, te rekenen van de dag waarop het laakbare feit zich heeft voorgedaan.

» Zijn er intussen onderzoeks- of vervolgingshandelingen verricht waarop geen vonnis is gevolgd, dan is de vordering slechts verjaard na drie jaar, te rekenen van de laatste handeling.

» 2. Elke magistraat, advocaat, notaris of deurwaarder die een veroordeling tot een tuchtstraf heeft opgelopen kan in eer worden hersteld onder de volgende voorwaarden :

» a) geen ontzetting uit het ambt hebben opgelopen;

» b) een verzoekschrift tot eerherstel indienen bij het rechtscollege dat de veroordeling in laatste aanleg heeft uitgesproken;

» c) niet het voorwerp zijn van een nieuwe vervolging waarover nog niet is gevonnis door dit rechtscollege;

» d) twee getuigschriften overleggen — het ene van de procureur-generaal binnen wiens rechtsgebied het rechtscollege gevestigd is dat de veroordeling heeft uitgesproken, en het andere van de professionele tuchtinstantie waaronder hij ressorteert — waarin wordt bevestigd dat hij geen andere tuchtstraf heeft opgelopen tijdens de laatste vijf jaar sedert de veroordeling waarvoor hij om eerherstel vraagt. Wanneer een gerechtelijke instantie bevoegd is om het eerherstel uit te spreken, wordt zij ingeleid overeenkomstig de wet van 25 april 1896 en heeft zij uitwerking zoals bepaald in artikel 7 van die wet.

Zie :

59 (1965-1966) : N° 1.

— N° 2 tot 16 : Amendementen.

Chambre des Représentants

SESSION 1965-1966.

4 AVRIL 1966.

PROJET DE LOI contenant le Code judiciaire.

I. — AMENDEMENT PRESENTE PAR M. DEWULF.

Art. 477bis (nouveau).

Insérer un article 477bis (nouveau), libellé comme suit :

« 1. Toute action disciplinaire dirigée contre des avocats, magistrats, notaires ou huissiers est prescrite après trois ans à compter du jour où le fait répréhensible s'est produit.

» S'il a été fait, dans cet intervalle, des actes d'instruction ou de poursuite non suivis de jugement, l'action ne sera prescrite qu'après trois années à compter du dernier acte.

» 2. Tout magistrat, avocat, notaire ou huissier ayant subi une condamnation à une peine disciplinaire peut être réhabilité moyennant les conditions suivantes :

» a) n'avoir pas encouru la peine de la destitution;

» b) introduire une requête à cet effet devant la juridiction qui a prononcé en dernier ressort la condamnation;

» c) ne pas faire l'objet d'une nouvelle poursuite non encore jugée par cette juridiction;

» d) justifier par une double attestation, l'une émanant du procureur général du ressort de la juridiction qui a prononcé la condamnation, l'autre de l'instance disciplinaire professionnelle de laquelle il est justiciable, que le requérant n'a subi, durant les cinq dernières années depuis la condamnation dont il demande la réhabilitation, aucune autre peine disciplinaire. Au cas où une instance judiciaire est habilitée à prononcer la réhabilitation, elle sera introduite tel que prévu par la loi du 25 avril 1896 et sortira les effets prévus à l'article 7 de ladite loi.

Voir :

59 (1965-1966) : N° 1.

— N° 2 à 16 : Amendements.

» 3. De Koning kan, zelfs bij individueel genomen besluit, amnestie verlenen en de opgelegde tuchtstraffen uitwissen. Het amnestiebesluit heeft dezelfde gevolgen als het eerherstel.

» Door het amnestiebesluit worden aan de veroordeelde de openbare ambten, posten en bedieningen niet teruggegeven die hem werden ontnomen. »

VERANTWOORDING.

Op het stuk van tucht moeten ook de verjaring en het eerherstel worden voorzien. Na verloop van enige tijd heeft immers niemand er nog enig belang bij vroegere fouten in herinnering te brengen; en degene die een misstap heeft begaan, moet de uitwissing ervan kunnen bekomen door achteraf een voorbeeldig beroepsleven te leiden.

» 3. Le Roi peut, même par des arrêtés individuels, décréter l'amnistie et l'effacement des condamnations disciplinaires prononcées. Le décret produit les mêmes effets que la réhabilitation.

» Ce dernier ne restitue pas au condamné les fonctions, emplois et offices publics, qui lui ont été enlevés. »

JUSTIFICATION.

En matière de discipline, il est nécessaire de prévoir la prescription et la réhabilitation. Il est en effet certain qu'après un certain temps plus personne n'a intérêt à sortir d'anciennes fautes de l'oubli; il faut également que celui qui a commis une erreur puisse par une vie professionnelle postérieure exemplaire en obtenir l'effacement.

M. DEWULF.

II. — AMENDEMENT PRESENTE PAR M. CHARPENTIER.

Art. 788.

Au premier alinéa, 2e ligne, entre les mots :

« ou procès-verbaux d'audience »,

et les mots :

« et vérifie s'il a été satisfait »,

insérer les mots :

« de la Cour ».

II. — AMENDEMENT VOORGESTELD DOOR DE HEER CHARPENTIER.

Art. 788.

In het eerste lid, tweede regel, tussen de woorden :

« of de processen-verbaal van de zittingen »,

en het woord :

« overleggen ».

de woorden :

« van het Hof »,

invoeegen.

E. CHARPENTIER.

III. — AMENDEMENT PRESENTE PAR M. M.-A. PIERSON.

Art. 756.

Modifier comme suit les deux premières lignes de cet article :

« Lorsque les dossiers et conclusions ont été communiqués, l'avocat de toute partie peut ».

JUSTIFICATION.

Les articles 751, 752 et 753 d'une part, et l'article 756 d'autre part, constituent des garanties données aux plaideurs contre la mauvaise volonté de leurs adversaires.

Les articles 751, 752 et 753 permettent d'éviter au demandeur les conséquences préjudiciables que l'attitude dilatoire de parties défenderesses pourrait entraîner pour lui.

III. — AMENDEMENT VOORGESTELD DOOR DE HEER M.-A. PIERSON.

Art. 756.

De eerste twee regels van dit artikel wijzigen als volgt :

« Wanneer de dossiers en de conclusies zijn medege-deeld, kan de advocaat van iedere partij ».

VERANTWOORDING.

De artikelen 751, 752 en 753 enerzijds en artikel 756 anderzijds vormen garanties voor de pleiters tegen de kwade trouw van de tegenpartij.

Dank zij de artikelen 751, 752 en 753 kan de eiser ontkomen aan de voor hem nadelige gevolgen van de vertragsmanoeuvres der verweersers.

Avant la réforme de 1936, lorsqu'un ou des défenseurs n'avaient pas conclu, le demandeur était obligé de prendre un jugement par défaut faute de conclure; il devait le signifier et la partie défenderesse faisait opposition, en manière telle que la procédure en vigueur permettait à un plaideur de mauvaise foi de retarder considérablement le jugement de l'affaire.

La réforme réalisée par l'arrêté royal n° 300 du 30 mars 1936 a permis au demandeur, après une sommation spéciale, de requérir un jugement par défaut réputé contradictoire.

Les articles 751, 752 et 753 du nouveau projet ont maintenu cette solution.

L'article 756 vise une tout autre situation.

L'article 755 permet à des plaideurs, qui estiment que le litige qui les oppose peut être tranché sur pièces, de renoncer à la plaidoirie et de demander au Juge de statuer sur dossiers, conclusions et mémoires préalablement communiqués.

L'article 756 a pour objet de permettre que cette procédure écrite, conçue essentiellement pour les petits litiges qui ne commandent pas de développements oraux, soit utilisée comme sanction contre la mauvaise volonté d'une partie plaidante, qui, quoique l'affaire soit en état, se dérobe à la barre.

Il nous paraît qu'il ne convient pas de rendre cet article applicable à la fois aux affaires qui sont en état et à celles dans lesquelles la partie défenderesse n'a pas conclu.

Pour cette dernière hypothèse, le jugement par défaut réputé contradictoire constitue une protection suffisante.

On ne voit pas l'intérêt que le demandeur a en ces circonstances, à demander en outre la procédure écrite puisqu'il est constant que lorsqu'on demande un jugement par défaut réputé contradictoire les explications orales éventuelles sont toujours limitées à l'essentiel.

Etendre la procédure écrite obligatoire aux causes prévues par les articles 751, 752 et 753 aboutit d'autre part à cette conséquence illogique de permettre à une partie qui n'a pas conclu de déposer un mémoire.

Il nous paraît, dès lors, préférable de limiter les effets de l'article 756 aux seules affaires en état.

Vóór de hervorming van 1936 was de eiser verplicht om, wanneer één of meer verweerders geen conclusies hadden genomen, verstekvonnis te vorderen bij gebreke aan conclusies; hij diende zulks te betekenen en de verweerder tekende verzet aan, zodal een te kwader trouw handelende pleiter krachtens de toenmalige rechtspleging de uitspraak aanzienlijk kon vertragen.

De bij het koninklijk besluit n° 300 van 30 maart 1936 ingevoerde hervorming heeft de eiser in staat gesteld om na een bijzondere aanmaning een verstekvonnis te vorderen, dat geacht wordt op tegenspraak te zijn gewezen.

De artikelen 751, 752 en 753 van het nieuwe ontwerp hebben deze oplossing gehandhaafd.

Artikel 756 heeft op een geheel andere situatie betrekking.

Artikel 755 stelt pleiters die van oordeel zijn dat het geschil op grond van stukken kan worden beslecht, in staat van de pleidooien af te zien en aan de rechter te vragen uitspraak te doen op grond van de dossiers, conclusies en memories welke tevoren zijn medegedeeld.

Artikel 756 strekt ertoe de aanwending van de schriftelijke procedure, die hoofdzakelijk is ingesteld voor het regelen van kleine geschillen waarvoor geen mondelinge uiteenzetting is vereist, mogelijk te maken, als een straf die wordt opgelegd aan een partij die uit kwaadwilligheid weigert te pleiten, ofschoon de staat van het geding zulks mogelijk maakt.

Het komt ons voor dat dit artikel niet tegelijk toepasselijk moet worden gemaakt op de zaken die kunnen worden gepleit als op die waarin de verweerder geen conclusies heeft genomen.

Voor dit laatste geval is het verstekvonnis dat geacht wordt op tegenspraak te zijn gewezen een genoegzame bescherming.

Het belang dat de eiser er in dergelijke omstandigheden bij heeft om de schriftelijke procedure te vragen is niet duidelijk, aangezien een eventuele mondelinge uiteenzetting altijd tot het essentiële beperkt blijft wanneer een verstekvonnis dat geacht wordt op tegenspraak te zijn gewezen, wordt gevorderd.

De schriftelijke procedure ook verplicht stellen in de bij de artikelen 751, 752 en 753 bedoelde gevallen zou bovendien tot het onlogische gevolg leiden dat de partij die geen conclusies heeft genomen een memoerie mag indienen.

Het lijkt ons dan ook verkieslijk artikel 756 te beperken tot de zaken die in staat van wijzen zijn.

M.-A. PIERSON.